

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/75/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7514204363
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7514204363.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudcov JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: XX XXX XXX proti žalovaným: 1. K. K., J.. XX.X.XXXX, G. S. J. G., J. XX/XX, X. N. K., J.. X.X.XXXX, G. S. J. G., J. S. XXX/XX, X/ O. O., J.. XX.X.XXXX, G. S. J. G., G. X, t.č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou JUDr. Petrou Valúchovou, zamestnankyňou Okresného súdu Košice I, o zaplatenie 1.218,96 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 21. septembra 2015 č.k. 17C/198/2014-72 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie žalovaným v 1. až 3. rade napadnutým rozsudkom uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 609,48 eura, ako aj kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 21.3.2011 do 20.2.2012 v sume 25,21 eura a 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 609,48 eura od 21.2.2012 do zaplatenia s tým, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní plniť spoločne a nerozdielne. Zároveň povolil žalovaným splatiť pohľadávku žalobcu v mesačných splátkach po 30 eur, splatných najneskôr do 25. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom november 2015 do úplného zaplatenia na účet č. 0630176844/0900, VS: 445553732 s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky riadne a včas sa stáva zročným celý dlh. Ďalej súd určil spôsob započítania týchto splátok na porade: 1. istina, 2. kapitalizovaný úrok z omeškania, 3. úrok z omeškania 9 % zo sumy 609,48 eura od 21.12.2012 do doby úplného vyrovnania tejto sumy. V prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 5.465,54 eura spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 4.794,07 eura od 16.9.2010 do zaplatenia a napokon žalobou uplatnil sumu 1.218,96 eura, zodpovedajúcu výške splátok po 50,79 eur v počte, v akom nie sú ku dňu podania žaloby premlčané, t.j. v období 4 rokov a uplatnil kapitalizovaný úrok z omeškania z každej splátky, s ktorou sú žalovaní v omeškani, a to počnúc prvým dňom po splatnosti každej z nich. Poukázal i na obranu žalovaného v 1. rade, ktorý namietol čiastočné premlčanie žalobcom uplatneného nároku a vzniesol námietku premlčania aj vo vzťahu k nezaplateným splátkam, ktoré mali byť zaplatené v lehote 3 rokov pred podaním žaloby, pričom v rozsahu nepremľčaných splátok uznal pohľadávku žalobcu a bol ochotný ju zaplatiť v splátkach vo výške 30 eur, splatnými ku 20. dňu každého mesiaca počnúc novembrom 2015, a to vzhľadom na aktuálny nedostatok finančných prostriedkov a výšku jeho jediného príjmu, pozostávajúceho z dávok v hmotnej núdzi.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že dňa 23.2.2004 pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. uzavrel so žalovanými v 1. a 2. rade ako dlžníkmi zmluvu o úvere č. 0445553732, ktorej súčasťou boli všeobecné obchodné podmienky, na základe ktorej poskytol pôvodný veriteľ žalovaným v 1. a 2. rade úver 100.000,- Sk s úrokovou sadzbou 9,30 % ročne, s poplatkom za poskytnutie úveru 2 %, ktorý sa zaviazali vrátiť v 96. mesačných splátkach po 1.530,- Sk mesačne, splatných vždy do 20. dňa v mesiaci, počnúc prvou splátkou dňa 20.3.2004 a poslednou dňa 20.2.2012. Ďalej zistil, že v čl. II dohody o ručení ručiteľským vyhlásením dňa 23.2.2004 žalovaný v 3. rade vyhlásil pôvodnému veriteľovi, že uspokojí veriteľovu pohľadávku zo zmluvy o úvere č. 0445553732 z 23.2.2004 v prípade, ak ju dlžník neuhradí veriteľovi riadne a včas. Vzhľadom na to, že žalovaní neplnili svoje povinnosti podľa zmluvy, pôvodný veriteľ od zmluvy odstúpil a vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy. Dňa 9.7.2013 pôvodný veriteľ oznámil žalovaným, že postúpil pohľadávku voči žalovaným na žalobcu zmluvou zo dňa 27.6.2013, z ktorej vyplýva, že predmetom postúpenia na žalobcu bola aj pohľadávka voči žalovaným titulom úverovej zmluvy z 23.2.2004.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a 2, § 504, § 506 Obchodného zákonníka, § 100, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka konštatoval, že vychádzal zo zákonnej úpravy uvedenej v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ prednostne použil ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, pretože ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje aj na právne vzťahy vzniknuté pred 1.4.2015, ako aj na nároky z nich vyplývajúce. Dôvodil, že posudzoval premlčanie vo vzťahu ku každej individuálnej splátke osobitne podľa prvej vety § 103 Občianskeho zákonníka a keďže boli podľa zmluvy splátky splatné vždy do 20. dňa v mesiaci, 21. dňom začala u každej splátky plynúť premlčacia doba. Zo skutočnosti, že žaloba bola podaná dňa 3.3.2014 a podľa zmluvy o úvere mala byť posledná splátka uhradená dňa 20.2.2012 vyvodil, že nepremičanými sú splátky, ktorých splatnosť bola v období od 20.3.2011 do 20.2.2012, v celkovom počte 12, čo pri splátke 50,79 eura činí sumu 609,48 eura. Žalobcovi priznal aj kapitalizovaný úrok z omeškania z nepremičaných splátok, počítaný od splatnosti každej z nich, do 20.2.2012, ktorý bol počítaný v zákonnej sadzbe a činí celkovo sumu 25,21 eura. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 v znení účinnom od 15.1.2009 priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po zročnosti celého dlhu, t.j. od 21.2.2012 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu z dôvodu premlčania zamietol.

5. Výrok o povolení splácať dlh v splátkach odôvodnil aplikáciou § 160 ods. 1 O.s.p. poukazom na výšku priznanej sumy, okolnosť, že sa nejedná o prednostnú pohľadávku, ako aj osobné a majetkové pomery žalovaných. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom na úspech žalobcu v pomere 50,09 % k pomeru neúspechu vyslovil, že žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania nemá.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Navrhol zmeniť rozsudok v jeho napadnutej časti a vyhovieť žalobe žalobcu, resp. rozsudok v jeho napadnutom výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Súdu prvej inštancie žalobca predovšetkým vytkol, že nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby majúcej za to, že bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Zopakoval, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá dňa 23.2.2004, a v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, a preto sa na účastníkov úverovej zmluvy podľa žalobcu nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ust. § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ust. § 53 a 54 tohto zákona a s ust. § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Podľa žalobcu sa novelizovaným ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008, a preto právne vzťahy zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7MCdo/9/2014 zo dňa 24.3.2015, 2MCdo/3/2011 zo dňa 28.4.2011, 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.3.2013, ako aj viaceré rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené žalobca zastával názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky

odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Žalobca tiež nesúhlasil s tým, aby v danom prípade súd postupoval v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov s poukazom na čl. 1 ods. 1, čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, rozhodnutia Ústavného súdu SR PL.ÚS 16/95, PL.ÚS 36/95, Ústavy SR, III.ÚS 348/06-42, na časové obdobie, ktoré uplynulo odo dňa podania žalobného návrhu až do rozhodnutia v spore a napokon poukázal na uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 7.7.2015 sp.zn. 36C/117/2014, ktorým súd prerušil konanie do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde SR, nakoľko podal Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o určení, že ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je v nesúlade s ustanoveniami čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb..

7. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

8. Dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP) s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvej vety CSP).

9. Odvolací súd (§ 34 CSP) na základe toho prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

10. Výrok rozsudku, ktorým bola žalovaným v 1. až 3. rade uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 609,48 eura, ako aj kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 21.3.2011 do 20.2.2012 v sume 25,21 eura a 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 609,48 eura od 21.2.2012 do zaplatenia s tým, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní plniť spoločne a nerozdielne, odvolaním napadnutý nebol a tak tento výrok rozsudku nadobudol právoplatnosť a nemohol byť predmetom preskúmania v odvolacom konaní (§ 367 ods. 2 CSP).

11. Vo vzťahu k napadnutému zamietavému výroku rozsudku žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdi po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p. a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosť), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcom z § 133 až 135 O.s.p.. K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je úvaha súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práv ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Odvolací súd v prejednávanom spore dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

12. Po preskúmaní obsahu spisu a napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá z dôvodu premlčania žalobcom uplatneného peňažného nároku, nemožno vytknúť, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonávaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho

hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p. alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p., z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil správny právny záver, že nárok žalobcu je v prevyšujúcej časti premlčaný, a preto odvolací súd rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku ohľadom výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a len na zdôraznenie správnosti napadnutého výroku rozsudku dodáva:

14. Žalobca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že zmluva o úvere bola uzavretá dňa 23.2.2004, kedy Občiansky zákonník (až do 31.12.2007) za spotrebiteľské zmluvy považoval len kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, a preto právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov.

15. K tejto odvolacej námietke odvolací súd poznamenáva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je, ako to vyplýva už zo samotného označenia tejto zmluvy, zmluvou spotrebiteľskou, riadiacou sa okrem ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (platného v čase uzavretia zmluvy o úvere dňa 23.2.2004), aj príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, aj keď nepochybne tento v čase jej uzavretia (dňa 23.2.2004) za spotrebiteľské zmluvy považoval len kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Charakter predmetnej zmluvy totiž nemožno posudzovať len podľa predpisov slovenského právneho poriadku, ale aj podľa práva EÚ a predovšetkým v súlade so zmyslom, účelom a cieľom Smernice Rady EÚ č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej súd členského štátu ako vnútroštátny súd ex offio musí posúdiť, či zmluva podľa svojho obsahu je spotrebiteľskou, a to aj napriek tomu, že je pomenovaná inak alebo zmluvné strany jej obsah dohodli podľa iného právneho predpisu, napríklad Obchodného zákonníka.

16. V posudzovanom spore nie je sporné, že žalobca (eventuálne jeho právny predchodca) je dodávateľom služby poskytovania úverov, čo vyplýva aj z predmetu jeho činnosti zapísaného v obchodnom registri, ako i že žalovaní pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupovali ako fyzické osoby. Zo žiadnych ustanovení zmluvy o úvere nevyplýva, že žalovaní konali s cieľom smerujúcim (vzťahujúcim sa) k ich obchodu, povolaniu alebo podnikaniu (viď čl. 2 písm. a/, b/ Smernice rady č. 93/13/EHS). Zmluva o úvere bola predtlačená na vopred pripravenom formulári, ktorý žalobca (právny predchodca žalobcu) bežne používal v rámci svojej obchodnej činnosti. Je teda nepochybné, že právny vzťah medzi žalobcom (jeho právnym predchodcom) a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským, a preto je naň potrebné aplikovať ustanovenia chrániace práva spotrebiteľa, a teda aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka tak, ako to správne učinil i súd prvej inštancie v posudzovanom spore. K otázke právneho posúdenia premlčania práva zo spotrebiteľského úveru a aplikácie ust. § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 21.4.2015 sp. zn. 3MČdo/14/2014 tak, že toto ustanovenie sa vzťahuje na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Súd prvej inštancie otázku premlčania v danom spore posúdil v súlade s týmto rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, od ktorého nie je dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci. Pre úplnosť možno doplniť, ako to konštatoval najvyšší súd v citovanom rozhodnutí, že tak ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť 1.5.2014, ako i ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, ktoré nadobudlo účinnosť 1.5.2014, a právne predpisy, ktorých súčasťou tieto ustanovenia sú, nemajú prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. V okolnostiach daného prípadu na uvedenom podľa názoru odvolacieho súdu nemôže nič

zmeniť ani poukaz žalobcu na skutočnosť, že Okresný súd Košice II prerušil konanie v inom spore a predložil ústavnému súdu návrh na začatie konania o určenie, že ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je v nesúlade s ustanoveniami čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy SR.

17. S poukazom na tieto dôvody odvolací súd rozsudok v jeho napadnutom zamietavom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, vrátane súvisiaceho vecne správneho výroku o trovách konania.

18. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

19. Žalobca nemal úspech v odvolacom konaní a tak mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí. Žalovaní úspech v odvolacom konaní síce mali, ale žiadne trovy im v odvolacom konaní nevznikli, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).